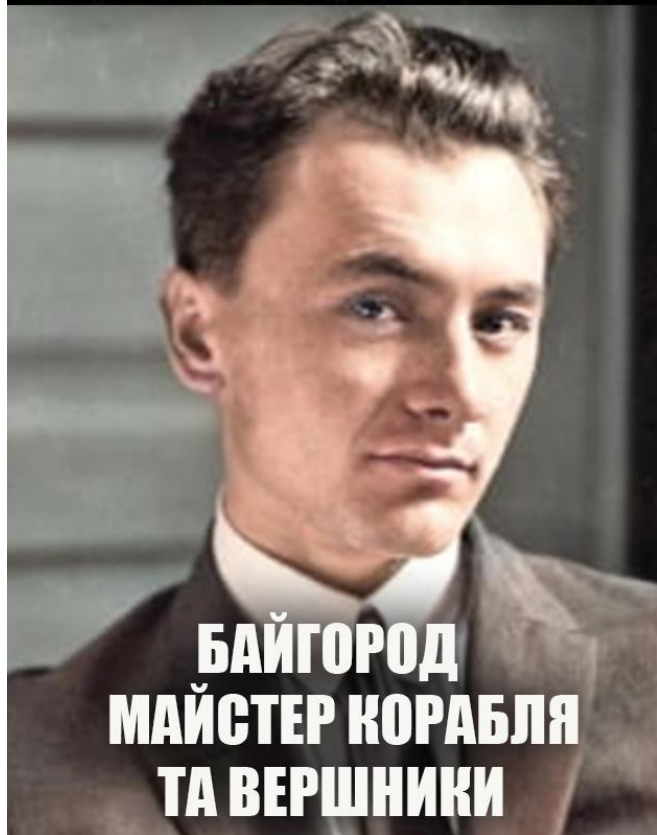

ЮРІЙ ЯНОВСЬКИЙ

НАЙКРАЩІ ТВОРИ

**БАЙГОРОД
МАЙСТЕР КОРАБЛЯ
ТА ВЕРШНИКИ**

Юрій Яновський

Найкращі твори

**Байгород, Майстер
корабля та Вершники**

Видання «Юрій Яновський. Найкращі твори: Байгород, Майстер корабля та Вершники» включає найвизначніші твори видатного українського письменника Юрія Яновського. Ця книга є унікальною можливістю зануритися у світ літературної майстерності Яновського, який поєднує у своїй творчості глибоку філософію, яскраві образи та неперевершений стиль.

«Байгород» — це роман про пригоди, мрії та боротьбу за справедливість. Головний герой твору, Микола Бай, символізує незламний дух українського народу, його прагнення до свободи та гідності. Цей роман відзначається динамічним сюжетом, яскравими персонажами та патріотичним пафосом.

«Майстер корабля» — це роман-спогад, роман-роздуми, де головний герой, режисер Віталій Сіваченко, розповідає про своє життя, кохання та пошук себе у світі мистецтва і творчості. Цей твір відзначається глибоким психологізмом та ліричністю, в ньому автор піднімає важливі питання про місце мистецтва у житті людини.

«Вершники» — один з найвідоміших творів Юрія Яновського, який став класикою української літератури. Це епічна сага про сім'ю Половців, яка охоплює період громадянської війни в Україні. У центрі сюжету — трагедія братовбивства, конфлікт ідеалів та поглядів, що розриває родину. Роман «Вершники» відзначається глибоким символізмом, майстерною побудовою сюжету та виразною мовою.

Ця книга стане справжнім подарунком для поціновувачів української літератури, адже кожен твір, включений до видання, є перлиною українського літературного спадку.

*Publisher: Andrii Ponomarenko © Ukraine —
Kyiv 2024
ISBN: 978-617-8454-24-1*

Байгород

1

Вона, ваша молодість, довгая странниця: за степами, за вежами далекими «растѣкашеться мыслію по древу, сѣрымъ вълкомъ по земли, сизымъ орьломъ подь облакы». Безнастанний юнацький гул, веселий і тривожний, тремтить, як папороть. Перші оази виростають у пустелях розуму. Думок струмені — чисті й прозорі, як гірний хрусталь, поять верблюдів і лицарів. Не чуєш кінця своєї сили, юначе.

Ех, молодосте буйна!..

Ось вони тут, перед нею, ці речі. Минула вже давно та весна, пройшло за весною літо й згоріло; і чимало інших літ виростало на тій землі, щоб пов'язати, квітло, щоб одквітнути, і жило, щоб ізгинути. Речі zostалися, їх обв'язала ниткою тремтяча рука, вони лежать сиротливо у темному кутку, зберігаючи на собі минулі дотики, а все прийдешнє переходить в минуле. Хіба кладе трохи жовтої затхлості на фотографічну картку дівчини та на гравюру з «Дон-Кіхота Ламанчського»^ш, де той стереже зброю на постоялім дворі, перед посвятою в